

[Tove Lindbo Larsen]

le kunne måske få den tanke, at det ville virke hæmmende på virksomhedernes aktivitet. Det er imidlertid ikke min opfattelse, da det bl. a. vil stimulere eksporten, at man således gennem præsterede analyser kan frembringe en større sikkerhed for produkter. I øvrigt må der udføres et stort samarbejde imellem erhverv, forbruger og myndighed, så at der skabes en smidig løsning og gives tilstrækkelig sikkerhed for mennesker og miljø, uden at det medfører unødige restriktioner, udgifter, som er overflødige, eller en langsom administration.

Det må naturligvis erkendes, at der er mange udgifter forbundet med en sådan lovgivning, som jeg tidligere har nævnt det. Det er udgifter, der påhviler både virksomheder og det offentlige. Disse udgifter mener jeg må ses i forbindelse med de udgifter, der er forbundet med at genoprette en skade, der eventuelt kan være sket. I øvrigt findes der jo problemer, som man ikke kan betale sig ud af. Det kan aldrig være meningen, at mennesker og miljø skal vige for penge.

Det er klart, at en lovgivning, der tager sigte på en vurdering af kemiske stoffer og produkter, ikke kan gennemføres med ét slag. Der må naturligvis være en smidig overgang, og det må være naturligt, at man starter med en anmeldelsespligt for nye stoffer. Dokumentationen for stoffernes beskaffenhed og virkemåde i enhver henseende må man samarbejde med andre lande om, så at ikke alene de danske ressourcer udnyttes, men også de internationale.

At det, vi taler om her, er et alvorligt problem, får man anskueliggjort ved at læse SID's blad, Fagbladet, nr. 21. Heri står, at dødeligheden og sygeligheden blandt SID's medlemmer er langt større end i samme aldersgruppe i andre samfundsgupper. Naturligvis peger denne statistik, som socialmedicinsk institut har udarbejdet, ikke alene tilbage på manglende produktvurdering og manglende kendskab til kemiske stoffers virkning, men at det er medvirkende til denne helt uacceptable tilstand, kan der ikke være tvivl om, idet mange SID-medlemmer er beskæftiget i industrien.

Jeg kan således på socialdemokratiets vegne anbefale regeringen at fremsætte lovforslag i næste folketingssamling på det her omtalte område efter de her anførte retningslinjer.

Første næstformand (Grete Hækkerup):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor vi først går til punkt 3 på dagsordenen: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 11.55

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 3, som var:

3) Spørgsmål til ministrene:

1) Til arbejdsministeren af:

Lawaetz (FP):

»I forbindelse med de mange beskæftigelsesarbejder, der ønskes igangsat, vil jeg gerne spørge ministeren, om disse langtidsledige og unge skal aflønnes med garantilønnen 29,60 kr. i timen, og i bekræftende fald vil jeg gerne vide, hvordan ministeren vil få langtidsledige med en understøttelse på 32,30 kr. til at gå i arbejde.«

(Spm. nr. 180).

Skriftlig begrundelse.

Da stat og kommuner ofte har været lønførende, skulle der nødigt ske det, at statsstøttede beskæftigelsesarbejder virker lønkonkurrerende over for det private erhvervsliv i de enkelte områder. Man bør betragte de omhandlede beskæftigelsesarbejder som en nødløsning og en hjælp til igen at komme i gang, forhåbentlig senere med produktivt arbejde.

Arbejdsministeren (Auken):

Ifølge arbejdsløshedslovens § 97 a, stk. 3, skal løn- og arbejdsvilkårene ved beskæftigelsesarbejder være de sædvanlige vilkår ved tilsvarende arbejde. Det samme gælder den ordning, vi nu er ved at etablere i henhold til indenrigsministeriets cirkulære af 25. oktober 1977, for de beskæftigelsesprojekter, der iværksættes om beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommuner og amtskommuner, altså særlige beskæftigelsesprojekter for de unge arbejdsløse. Aflønningen ved det